

La mort del dictador

El dictador, per fi, ha mort, d'una mort monstruosa, com si hi hagués -almenys de tant en tant- una justícia divina que fa pagar els pecats en aquesta vida. El seu cos s'havia convertit en un camp de batalla entre mil malalties col·ligades i un home arrapat a la vida pròpia amb la mateixa tenacitat amb la qual s'ha arrapat sempre al poder. L'home comptava amb el sòlid ajut de la medicina més moderna i sofisticada, amb una trentena de metges i tot l'utilitatge necessari. Era com una visió invertida del que és la Seguretat Social i l'assistència sanitària per al poble treballador del nostre país. Heus aquí un primer simbolisme d'aquesta mort.

Perquè el final del tirà ha estat simbòlic de diverses maneres. Si Hitler -igualmente monstruós- va tenir una mort wagneriana, "heroica", sota les bombes enemigues i envoltat del misteri del suposat suïcidi i de la desaparició del seu cadàver, Franco ha tingut la mort sòrdida i antiheroica del dictador sanguinari i cruel que ha acumulat el seu poder amb la cobdícia mesquina del militar astut i sorrut, fred i calculador, incapaç de cap grandesa. La seva mort purulenta és la negació de tota grandesa.

També ha estat simbòlica la barreja de progrés científic i superstició que ha rodejat la seva malaltia. La medicina més avançada al costat del mantell de la Verge del Pilar o d'una relíquia del cos incorrupte de sant Diego de Alcalà! És com una imatge plàstica del famós "desenrotllament" econòmic impulsat pel feixisme: prosperitat material (mal repartida, molt mal repartida!, i basada en una sobreexplotació descomunal dels treballadors, adobada per les restants "delícies" d'un règim feixista) juntament amb obscurantisme, ignorància, irracionalitat i degradació cultural i moral. Heus aquí la industrialització, la "modernització" tan lloada!

Finalment, ha estat simbòlica la mort per la presència entorn de l'agonitzant dels protagonistes més destacats de l'entrellat d'interessos i ambicions articulats entorn de la seva persona durant trenta-sis anys. L'esforç del "mar-

quesito" i de tota la camarilla familiar per prolongar la vida de Franco fins a límits absurds obeïa sens dubte a la desesperació de qui sent perillar uns privilegis escandalosament injustos que depenen d'un sistema de poder extremadament personalista. L'era de Franco haurà estat, dintre de la història moderna d'Espanya, l'època en què la corrupció i degradació de les classes dominants haurà arribat a cims més elevats.

Franco: T'has merescut l'odi immens que has suscitat, fins i tot a l'hora de la mort, que habitualment inspira el respecte de l'adversari i l'enemic. Un gran poeta andalús, Rafael Alberti, va escriure fa anys uns versos que et dedi quem com a epitafi:

Hay muertos cuya paz merecería
ser quebrantada todas las auroras.

Capità Nemo

"Ha desaparegut per sempre més el darrer dictador feixista d'Europa; el darrer company de Hitler i Mussolini..."

(De la crida de l'Assemblea de Catalunya, de novembre).

EDITORIAL

No a la monarquia franquista

La monarquia franquista ha estat proclamada. El 22 de novembre Espanya ha rebut de Franco l'herència oprobiosa d'una monarquia, la borbònica, que el poble havia rebutjat en 1931 i que ha tornat al tron no simplement al final d'una guerra civil provocada per les forces més reaccionàries del país i dirigida contra l'essència més genuïna del règim republicà, sinó al final del regnat d'un dictador que va anteposar la seva ambició i el seu poder personal a la idea de restauració monàrquica. Els Borbons tornen a regnar acceptant servilment aquesta humiliació tremenda. ¿Quina imatge de dignitat, d'honor, podran acreditar davant dels pobles d'Espanya?

El principi monàrquic de transmissió hereditària del poder és una ofensa a la consciència democràtica moderna; és una pura relíquia de l'època feudal, en què l'estat era considerat com un patrimoni personal del rei, que el deixava en herència al fill primogènit com si fos una propietat qualsevol. La monarquia franquista de Juan Carlos, però, no es justifica ni en aquest principi absurd; la seva "legitimitat" no li ve ni de la transmissió dinàstica, que ha quedat interrompuda. (Per cert, ¿quina serà l'actitud de Juan de Borbón, que lògicament hauria d'abdicar? ¿Pretendrà encara mantenir títols de legitimitat sense enfrontar-se obertament amb el seu fill? Dels Borbons es pot esperar qualsevol cosa, com ho mostra la història...) La "legitimitat" de Juan Carlos ve de Franco, de la seva victòria militar il·legal i il·legítima sobre la República, del seu domini tirànic i terrorista sobre els pobles d'Espanya. Blas Piñar té raó d'insistir que no és una restauració sinó una instauració.

(passa a la pàgina 2)

EDITORIAL (ve de la primera pàgina)

Juan Carlos, a més, no arriba al tron amb les mans netes. S'ha compromès personalment amb els aspectes més opressius i indignes del franquisme. Té les mans tacades de la sang dels 5 antifranquistes afusellats el 27 de setembre. Ha demostrat que per tal de no deixar escapar el poder és capaç de fer-se còmplice del que calgui. Ha demostrat, en suma, que la seva és una monarquia franquista.

El seu primer discurs com a rei ha d'haver decebut els qui esperaven algun canvi de línia, alguna confirmació de les esperances liberalitzants. Juan Carlos no s'hi ha compromès amb ningú ni amb res, excepte amb l'origen franquista del seu poder. Això vol dir, entre altres coses, que la sorda lluita que lliuren les diverses camarilles que es disputen el poder no està encara resolta.

Que no esperi el nou rei que els comunistes li donem la més petita treva. Els comunistes som antimonàrquics. Només acceptaríem una monarquia si l'acceptés la majoria del poble en una consulta realment lliure, sense renunciar, en aquest cas, a seguir lluitant per la república. Però no acceptarem mai una monarquia imposada com la de Juan Carlos, el rei que ha jurat els "Principios del Movimiento" i les Lleis Fonamentals del règim franquista, i que només podria obrir la porta a la democràcia -si la pressió de les masses populars l'obligués a fer-ho- violant un jurament solemne. El que farem els comunistes és redoblar la nostra lluita per escombrar la dictadura monàrquica i fer prevaler la sobirania del poble.

NÚMERO EXTRA DE «TREBALL»

El 20 de novembre, "Treball" va treure un número extra, amb una tirada de més de 50.000 exemplars, amb el text de la Declaració del Comitè Executiu del PSUC d'aquell mateix dia, que analitza la situació política que crea la mort del dictador i que conté orientacions que han de guiar l'acció dels comunistes en aquest moment històric.

EL DICTADOR HA MORT No al continuisme de Juan Carlos Imposem l'amnistia i la llibertat!

El dictador ha mort. La mort del dictador és un fet històric que obre una nova etapa en la lluita per la democràcia i la llibertat. Els comunistes hem de continuar lluitant per la república i la democràcia, i per imposar l'amnistia i la llibertat a tots els presos polítics.

Justícia de classe

El jutge instructor Patrice de Charette ha fet empresonar el director d'una empresa de derivats del petroli a Béthune, ciutat del Nord de França. Motiu? La mort per accident d'un obrer de la seva empresa.

El cas ha commogut França. El Ministre de Justícia ha atacat el jutge, i davant del despatx d'aquest s'han manifestat dirigents i encarregats de personal de l'empresa en signe de protesta. Una revista reaccionària com Paris-Match declara que De Charette "polititza l'assumpte i el situa en el terreny de la lluita de classes, que no és el de la justícia que ell ha volgut encarnar".

L'opinió conservadora descobreix, sobtada, que la lluita de classes pot barrejar-se amb la justícia. Però ho descobreix quan un d'aquests "jutges rojos" (segons diu una certa premsa de dreta) fa inclinar la balança de la justícia contra els patrons. El gran mèrit de De Charette -i dels seus companys contestataris del "Sindicat de la Magistratura"- és de revelar que darrera de la pràctica quotidiana d'una justícia aparentment imparcial hi ha una justícia parcial, de classe. Que justícia i lluita de classes sempre han estat barrejades, i en general a benefici dels capitalistes. Això, Paris-Match no ho havia advertit...

A l'empresa esmentada, de Béthune, hi ha hagut tres morts els darrers tres anys. Quan els accidents mortals es repeteixen amb una tal freqüència, són produïts del pur atzar o de negligència criminal? Amb l'empresonament del director de l'empresa, el jutge ha volgut posar de manifest que l'àmbit de l'empresa no hauria de ser un domini judicialment privilegiat, en el qual la classe capitalista pugui escapar a l'acció del dret penal. El fons de l'assumpte és tremendament subversiu perquè posa en qüestió el privilegi jurídic de què gaudixen els capitalistes en l'àmbit de les relacions laborals, i que arrenca del dret bàsic de tota societat burgesa: el dret dels propietaris a apropiarse una plusvàlua generada per l'esforç del treballador assalariat.

A Espanya, que va al capdavant, de bon tros, dels països capitalistes d'Europa pel que fa a accidents de treball, ens faria molta falta l'aplicació de la doctrina de De Charette. Els catalans hem patit no fa gaires dies la tragèdia de Figols, amb 30 minaires morts. S'ha obert un sumari que, n'estem segurs, acabarà en res, com sempre. I, tanmateix, hi ha ben clares evidències d'una irresponsable negligència per part de l'empresa que hauria de ser penada, si hi hagués veritable justícia, d'acord amb la magnitud de les conseqüències.

De Charette pertany a un "Sindicat de la Magistratura" que agrupa un miler dels 4.700 jutges existents a França (dos mil altres pertanyen a la "Unió Sindical de Magistrats", conservadora). No és un cas aïllat. Forma part d'un cor-

rent de jutges decidits a lluitar contra els particularismes, els privilegis i el classisme de la justícia francesa. El fenomen és important. Que una massa tan important de jutges -és a dir, de membres d'un dels aparells crucials de l'estat- deixi d'identificar-se amb els valors de la classe dominant i fins i tot s'hi enfronti, vol dir que hi ha canvis en profunditat.

No correspon als sols magistrats i juristes modificar les estructures legals d'una societat, que han d'emanar dels òrgans representatius de la societat. Però els homes de lleis poden ajudar a revelar els "secrets" de la justícia, els seus mecanismes, els seus presupòsits, i preparar així el terreny per a qualsevol canvi renovador. En aquest sentit, els "jutges rojos" francesos obren un camí per a la pràctica professional dels homes d'esquerra de la carrera judicial.

Serrallonga

ÚLTIMA HORA 11 de desembre VAGA DE 24 HORES

Al moment de tancar arriba a la nostra redacció una crida de la COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA que denuncia vigorosament la maniobra continuista de Juan Carlos cridant a "assemblees i acords a tots els centres de treball, a Sindicats, sortides en massa, manifestacions convocades i enquadrades, especialment el DIJOUS dia 27, dia del Te Deum que consagra Juan Carlos com a rei. Propaganda massiva als carrers i les fàbriques per tots els mitjans. Tot preparant concretament l'acció general del proper 11 DE DESEMBRE com a pas decisiu cap a la Vaga General i l'Acció Democràtica Nacional que liquidarà la dictadura i imposi la llibertat.

"(...) Dia 11 DE DESEMBRE : VAGA GENERAL DE 24 HORES. CONTRA LA CONGELACIÓ SALARIAL. PER L'AMNISTIA, LA LLIBERTAT I LA DEMOCRACIA".

Rectificació

A l'article "Per un nou protagonisme camperol", publicat a la pàgina 7 del nostre número 425, del 10 de novembre, vàrem cometre un error. Al cinquè paràgraf, quan es diu que l'assemblea de camperols tarragonins va exigir, per a l'avellana, un preu mínim de garantia de 24 pessetes el quilo, havia de dir una prima mínima de 24 pessetes per quilo de gra.

Vertical text on the right edge of the page, partially cut off.

L'experiència del 18 de Novembre

La mort del dictador i la coronació de Juan Carlos com a rei de la monarquia del Movimiento "per la gràcia de Francisco Franco", ens col·loca davant de la URGENT I INELUDIBLE NECESSITAT HISTÒRICA D'ACABAR AMB LES DEIXALLES DEL REGIM FRANQUISTA I AMB EL CONTINUÏSME JUANCARLISTA I OBRIR ALS POBLES D'ESPANYA EL CAMÍ DE LA DEMOCRÀCIA, DE L'AMNISTIA, DE LES LLIBERTATS POLITIQUES I NACIONALS.

La conjuntura ens és favorable, molt més que en qualsevol altre moment sota aquest llarg i sangonant domini de la tirania franquista, la qual cosa permet i exigeix LA IRRUPCIÓ DE LA CLASSE OBRERA I DE LES AMPLIES MASSES POPULARS EN LA SITUACIÓ POLITICA, PER MITJA DE L'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL DE CATALUNYA, EN EL MARC DE L'ACCIÓ DEMOCRÀTICA GENERAL DE TOTS ELS POBLES D'ESPANYA. Aconseguir aquest protagonisme de tot el poble en la solució dels problemes crucials d'aquesta hora és el deure de tots els comunistes, de tots els revolucionaris, de tots els demòcrates sincers.

Amb aquesta concepció, l'Assemblea de Catalunya va convocar el 18 de novembre a una acció de masses, proposant el boicot als autobusos a la tarda d'aquell dia. Quins han estat els resultats i, sobretot, les experiències, les ensenyances d'aquesta acció? En primer lloc cal assenyalar que, malgrat els defectes de forma i el voluntarisme de la convocatòria, malgrat que no en fos resultat d'un debat obert als centres de masses, malgrat que es va plantejar "en fred" com van assenyalar alguns, LA PREPARACIÓ FETA EN POCOS DIES, L'AGITACIÓ I MOBILITZACIÓ ASSOLIDES, HAN ESTAT NOTABLES I EN EL BOICOT ALS AUTOBUSOS (pel que fa a Barcelona), SI BE L'EXIT NOMÉS VA SER PARCIAL, DESENES DE MILERS DE PERSONES ES VAN ABSTENIR D'AGAFAR-LOS.

Els dies abans de la convocatòria, el tret que caracteritzava la situació a Barcelona i en altres llocs era d'expectativa.

La convocatòria, la múltiple acció feta, en la qual, d'una o altra manera, han participat milers de lluitadors antifranquistes, tot i les seves visibles insuficiències -com en ordre a la presència aquests dies a les portes de les presons i pel que fa a la solidaritat amb les famílies dels presos polítics, encara limitada- va iniciar un procés de lluita, d'intervenció de l'avantguarda i d'una part de les masses en l'actual conjuntura, amb la qual cosa van guanyar major confiança en les seves forces i ES VA MOSTRAR LA GRAN RECEPTIVITAT DE LES MASSES, I EN PARTICULAR DE LA CLASSE OBRERA, PER SUMAR-SE A LES ACCIONS POLITIQUES PEL CANVI DEMOCRÀTIC.

Un altre factor molt positiu de la convocatòria del dia 18 ha estat el resolt assolit entre amplis sectors de la classe obrera. En alguns, com en el ram

de químiques, es van organitzar sortides a peu. Al tèxtil, la construcció, fusta i altres rams, càrrecs sindicals acompanyats per centenars de treballadors van fer acte de presència a Sindicats per plantejar les seves reivindicacions. En alguns casos foren desallotjats per la policia. Es va iniciar una massiva recollida de signatures per l'amnistia, encapçalada per càrrecs sindicals, i els treballadors de Motor Ibèrica van explicar l'exigència de la llibertat per a Marcelino Camacho. A Cornellà, una poderosa concentració obrera a Sindicats va posar en relleu, un cop més, la disponibilitat de lluita del proletariat del Baix Llobregat, situat aquests dies davant dels conflictes de Laforça, Siemens i Soler Almirall, els quals poden generalitzar una acció obrera a la comarca que ha de comptar amb la solidaritat del proletariat barceloní i de tot Catalunya.

A la Universitat, la mobilització va ser notable, amb participació de gairebé tots els estudiants de les distintes facultats, amb desallotjaments el dia 18, si bé el nivell de mobilització no va ser encara el que correspon a la capacitat de lluita dels universitaris.

Experiències pel que fa als piquets d'explicació, trucades telefòniques, pancartes i cartells, etiquetes, etc., les haurem de retenir per a les properes accions. Mereixen destacar-se les nombroses reunions de masses celebrades als centres legals, sobre la base del document col·lectiu de les 55 entitats barcelonines, en les quals es van plantejar obertament les crides al boicot i els punts de la plataforma democràtica que han permès la concreció de diverses assemblees democràtiques de barriada pro-Assemblea de Catalunya.

La campanya d'agitació, en la qual mereix ser destacat el sacrifici dels militants que van realitzar l'edició i distribució de centenars de milers de fulls, ha mostrat les seves insuficiències, perquè una bona part de la població de les comarques catalanes no coneixia la convocatòria, com tampoc no la coneixia molta gent a Barcelona malgrat l'esforç que s'ha fet. Això planteja la necessitat de multiplicar la nostra capacitat d'agitació en la perspectiva de l'acció democràtica nacional i de reflexionar sobre la necessitat de crear nous mètodes de propaganda i d'agitació que tinguin un major abast i impacte de masses. En suma, podem afirmar sense triomfalismes, amb modèstia, que l'acció convocada per l'Assemblea de Catalunya el dia 18, amb les seves limitacions, ha tingut la gran virtut de situar davant del Partit, davant de l'avantguarda democràtica, fins i tot davant d'una part de les masses, la urgent necessitat de liquidar l'expectativa i PASSAR A L'ACCIÓ, de lluitar pel protagonisme del poble en el canvi.

Com donar continuïtat a l'ofensiva

democràtica de masses? Impulsant en extensió i profunditat totes les reivindicacions POLITIQUES, L'AMNISTIA, LES LLIBERTATS SINDICALS, POLITIQUES I NACIONALS. Impulsant ensems LA LLUITA DE LA CLASSE OBRERA I DE LES AMPLIES MASSES CONTRA EL BLOQUEIG DE SALARIS I CONTRA EL BRUTAL AUGMENT DE PREUS, CONTRA LES MESURES ECONÒMIQUES ACORDADES PEL GOVERN SOTA LA PRESIDENCIA DE JUAN CARLOS, QUE CONSTITUEIXEN UN ATAC DUR AL NIVELL DE VIDA DELS TREBALLADORS, OBRINT ARA MATEIX, A TOT ARREU, UN AMPLI DEBAT SOBRE LA CONVOCATÒRIA I REALITZACIÓ DE L'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL A CATALUNYA, QUE CAL FER PROPERAMENT.

Solidaritat amb els minaires de Fígols

En solidaritat amb els minaires de Fígols víctimes de l'explotació capitalista es ve desenvolupant a Barcelona una important mobilització obrera i popular. Els sectors catòlics hi juguen un paper destacat. La iniciativa de Justícia i Pau d'obrir una campanya legal de recollida de diners, que ha portat a un enfrontament entre el Governador Civil, que l'ha prohibida, i el cardenal Jubany, que ha mantingut el dret de l'organització catòlica que depèn del bisbat a fer-la, ha promogut la solidaritat ciutadana dels barcelonins amb els minaires. A diferents empreses i rams de la producció es fan aquests dies, impulsades per les Comissions Obreres i pels càrrecs sindicals, subscripcions i escrits de solidaritat amb les víctimes, exigint responsabilitats per la tragèdia. Alguns jurats de grans empreses barcelonines i del Baix Llobregat han encapçalat preses de posició i accions solidàries amb els minaires de Fígols. La UTT provincial d'assegurances ha pres l'acord de fer una campanya per recollir diners entre els treballadors del ram. Al tèxtil, a la construcció, metall, fusta, químiques i altres rams ja s'han recollit milers de pessetes i hi ha el propòsit de fer un lliurament solemne de l'import aplegat.

També a associacions legals, paròquies o centres professionals avança una campanya similar.

A Mollet del Vallès, durant una conferència sobre "La dona a Catalunya", el 19 de novembre, els tres-cents assistents guarden un minut de silenci pels morts de Fígols i es recullen més de tres mil pessetes per a les seves famílies.

Un objectiu de l'hora present: L'AMNISTIA

La mort del dictador planteja amb més força que mai el problema fonamental de l'amnistia, premissa ineludible de qualsevol pas en pro de la convivència nacional, primer pas per al restabliment dels drets humans al nostre país, guany inicial del canvi democràtic. L'amnistia és la pedra de toc de qualsevol política que pretengui, de veritat, retornar als pobles d'Espanya la seva sobirania.

Perquè això és així, per l'amnistia es pot fer realitat la més àmplia unitat de les forces polítiques i socials més diverses. És possible alçar, articular i fer sortir al carrer una poderosa acció de masses que imposi aquesta exigència essencial de l'hora que vivim. Les condicions, la conjuntura, són més favorables que mai perquè des de tot arreu; per cada ciutadà amb responsabilitat i consciència de la realitat històrica, es plantegi públicament i obertament la demanda d'amnistia. Entenent-ho així, el "Tele/expres" del dia 20 de novembre, al mateix editorial on dona compte de la mort de Franco, escriu: "Perquè realment els primers passos d'aquesta nova etapa condueixin devers un futur de més gran participació de tot el poble, no podem deixar de desitjar que, també en aquesta ocasió solemne, ES CONCEDEIXI GENEROSA LA GRÀCIA DE REMISSIÓ DE PENES..."

Aquests dies la classe obrera, encapçalada pels càrrecs sindicals autènticament representatius elegits a les darreres eleccions sindicals, està fent un important esforç de preses de posició públiques i de recollides de signatures exigint l'amnistia, a les fàbriques barcelonines i al propi sindicat, al Baix Llobregat, a Terrassa, Sabadell i altres llocs del territori català. CAL QUE AQUEST MOVIMENT DELS TREBALLADORS, QUE AQUESTA DEMANDA D'AMNISTIA, UNIDA A LES SEVES PRÒPIES REIVINDICACIONS, ES GENERALITZI I ES MANIFESTI EN ACCIONS, SURTI AL CARRER AMB FORÇA. Al seu torn, el moviment ciutadà, les organitzacions polítiques i socials que vénen pronunciant-se per l'amnistia, han d'eleva la seva activitat i compromís i multiplicar les iniciatives que facin sortir al carrer aquest sentiment nacional. La solidaritat amb els presos i les seves famílies, la seva defensa davant dels perills que l'acció de les bandes feixistes i la del propi govern juancarlista suposa per a ells, és un deure de tothom, una responsabilitat ineludible. Aquests dies els hereus de Franco, amb Juan Carlos al capdavant, estan requerits per aquesta exigència d'amnistia que ha d'esdevenir un huracà a tot arreu. L'intent d'eludir-la amb qualsevol forma de gràcia limitada o d'indult amb exclusions, a l'estil franquista, no l'hem pas de tolerar, ELS POBLES D'ESpanya NECESSITEN, EXIGEIXEN, IMPOSARAN L'AMNISTIA GENERAL PER ALS

PRESOS POLITICS SENSE EXCEPCIÓ, COMPRESOS ELS QUALIFICATS DE TERRORISTES, I PER ALS EXILIATS POLITICS, TAMBE SENSE EXCEPCIÓ DE CAP MENA.

Distintes organitzacions legals, a tot Catalunya, preparen una quinzena per l'AMNISTIA, del 29 de novembre al 14 de desembre. Segons el que ja s'ha assolit, segons la situació concreta en aquell moment (vivim dies de canvis accelerats), s'hi podran coordinar els esforços múltiples d'aquestes darreres setmanes.

En tancar aquestes ratlles ens arriba la nova d'haver-se engegat una campanya de tramesa de telegrams a Juan Carlos en demanda de l'amnistia, en la qual participen les famílies dels presos polítics i tots els moviments solidaris. Aquesta campanya ha de merèixer la difusió i participació més àmplies.

Alternativa democràtica municipal a Santa Coloma

Més de cinquanta personalitats de Santa Coloma de Gramenet, presidents de les associacions de veïns, dels centres socials, de les associacions de pares, presidents d'UTP i agrupacions sindicals, periodistes, professionals, comerciants, llibreters i sacerdots, han signat i fet conèixer públicament un manifest ciutadà, veritable alternativa democràtica local, on es declara: "Santa Coloma és una monstruosa ciutat dormitori. Això ha estat possible per no haver previst les necessitats i per no tenir la força suficient per imposar-se als interessos privats. Només un ajuntament democràtic que hagi de respondre de la seva actuació davant del poble podrà defensar els interessos generals de la població." Assenyalant el document el "complet divorci entre l'ajuntament i el poble" i fa una relació de la problemàtica ciutadana. Al caos urbanístic (la ciutat té una densitat de 1.100 habi-

L'oposició parla en públic a Terrassa

Aquests dies s'està celebrant a Terrassa un cicle de conferències sobre "Perspectives socio-econòmiques d'Occident", versió local de "Les terceres vies a Europa". A través de cinc intervencions, les diferents forces polítiques de l'oposició democràtica de Terrassa faran conèixer el seu ideari polític. Ho han fet ja en Joan Busquet i en Jordi Labòria i esperen torn Magí Cadevall, Joaquim Badia i Jacint Cuyàs.

El permís governatiu ha estat subeditat a una limitació de la concurrència i a una inscripció amb pagament de quota. El cicle ha despertat enorme interès entre les forces vives de Terrassa, com ho demostra que s'hagin cobert les tres-centes places disponibles.

Malgrat la presència de cinc delegats governatius les conferències i el posterior col·loqui s'estan desenvolupant en un clima de total llibertat i participació.

Cal assenyalar com un factor enormement positiu l'esperit unitari existent entre les diverses forces polítiques de Terrassa a l'entorn de l'Assemblea Democràtica local, el programa d'alternativa municipal i la necessitat de trencar amb tota forma de continuisme.

tants per hectàrea, superior a la de Calcuta) cal afegir la manca de transports col·lectius, de centres d'ensenyament, les deficiències sanitàries, l'atur obrer, l'escassa vida cultural i altres insuficiències.

Malgrat aquesta greu situació, el consistori va rebutjar la possibilitat de destinar el solar de Can Zam com a zona d'equipament i serveis, decisió que ha fet rebentar el globus de la participació ciutadana.

El caos urbanístic i la manca de serveis són una de les xacres més evidents que ens deixa com herència el franquisme. Només cal veure l'urbanisme d'abans i comparar-lo amb el dels darrers tres o quatre anys. Aquest és el caos i el desordre que cal aturar a través d'alternatives democràtiques i d'accions decidides per imposar-les.

si
"b"
cr
ne
"e"
me
de
qu
da
en
fo
cà
en
cà
ca

L
ka

del
de
es
tu
mon
de
més
est
sa"

tal
la
dir
dor
lit
mes
un
de
de
par
(mo
var
ser
qua
ca

tal
fen
(ta
san
sió
Des
de
tua
mit
cio
vol
niv
din
del
del
(ta
vin
amb
gut
tiq
una

Els tres eixos fonamentals de l'acció obrera

J. Montoliu

Enfortits després d'unes eleccions sindicals que han obert mil forats al "búnker" verticalista, enfrontat a una crisi econòmica que es fa sentir de manera molt concreta en l'augment dels "expedients de crisi" i en les recents mesures governamentals de congelació de salaris, el moviment obrer és requerit a intervenir de manera decisiva davant de la situació històrica en què ens trobem. Ho acaben de manifestar força explícitament molts centenars de càrrecs sindicals del Baix Llobregat en una carta on afirmen la seva decisió de "ser participants i actors dels canvis que la situació reclama".

La lluita per l'amnistia

I, a la pràctica, els treballadors del Baix Llobregat són precisament un dels destacaments de la classe obrera de Catalunya que està demostrant com es pot incidir, en concret, en la situació política general. En aquests moments ho demostren en l'ampli procés de mobilització en solidaritat amb els més de dos-cents treballadors que han estat despatxats de l'empresa "Laforça", entre els quals hi ha expedientat Esteve Cerdán, vicepresident de la UTT comarcal del metall i un dels dirigents més estimats pels treballadors del Baix Llobregat. Aquesta mobilització, per exigir que siguin readmesos tots els acomiadats, va assolir un grau decisiu amb la concentració de dimarts 18 de novembre, als locals de Sindicats, en la qual van participar uns mil cinc-cents treballadors (molts d'ells càrrecs sindicals) que van celebrar una assemblea abans de ser desallotjats per la policia, la qual cosa va motivar una marxa pacífica pels carrers de Cornellà.

Aquesta resoluta actitud dels metal·lúrgics del Baix Llobregat en defensa dels seus companys represaliats (també s'hi comprenen els despatxats i sancionats d'"Electrónica de Precisión", empresa del metall de Sant Joan Despi) incideix particularment en una de les "pedres de toc" de l'actual situació política. Es tracta d'impedir, mitjançant contínues i creixents accions de masses, l'aplicació de qualsevol tipus de mesures repressives, al nivell que sigui, i d'iniciar així una dinàmica que culmini amb la readmissió dels acomiadats de totes les empreses (també a "Seat" es planteja aquesta reivindicació com una de les fonamentals), amb la llibertat per a tots els detinguts i presos per raons socials o polítiques i el retorn dels exiliats. En una paraula, per l'amnistia general.

Les llibertats sindicals i jurídiques

Es clar que cal atacar no solament les conseqüències, sinó, sobretot, les causes. Una qüestió que —especialment els darrers dies— ha esdevingut una evidència és la urgent, immediata necessitat de llibertats polítiques i sindicals. "Volem expressar... la necessitat que s'eliminin les traves burocràtiques i autoritàries que impedeixen el lliure exercici de les assemblees comarcals i locals de càrrecs sindicals", assenyala el document aprovat a l'assemblea del Baix Llobregat esmentada. Aquesta reivindicació esclata per tot arreu —reflex del triomf a les eleccions sindicals— i s'ha manifestat aquests darrers dies a moltes assemblees i reunions que, com la del tèxtil de Barcelona, han topat amb l'actitud restrictiva i fins i tot prohibitiva de la jerarquia verticalista.

Es evident que els anhels de llibertat que avui impregnen tota la societat troben un eco encara més accentuat entre els treballadors, ariet en la lluita per les llibertats durant tota la dictadura de Franco i que avui constitueixen el cos social que decidirà, al capdavant, el seu restabliment per a tots els pobles d'Espanya. L'avantguarda organitzada del moviment obrer ha de saber recollir, en aquest sentit, aquesta profunda aspiració, convertir-la en uns objectius clars i precisos i articular els instruments i convocatòries apropiats perquè les aspiracions i objectius esdevinguin accions generalitzades susceptibles de concretar el pes determinant dels treballadors en la ruptura amb el sistema polític vigent.

Les plataformes reivindicatives

Fóra un error pensar que aquests anhels de llibertat i aquesta decisió d'incidir en l'actual procés polític són sentides amb igual intensitat i d'igual manera per tots els sectors dels treballadors. Amb altres paraules: considerar que les úniques reivindicacions que avui cal plantejar són ja les estrictament "polítiques".

No es tracta, ben al contrari, de negar aquesta sensibilització de les masses per la situació i perspectives polítiques. El que passa és que aquests elements es donen en un context d'augment de preus, de congelació de salaris que pretén el Govern (és simptomàtic que hagi estat una de les primeres me-

asures aprovades amb Juan Carlos com a cap de l'Estat), d'augment de la desocupació. En un moment que les preocupacions quotidianes es barregen d'una manera molt íntima amb els problemes més generals de tipus polític. Però, endemés, ¿no són "polítiques" les mesures governamentals de control de salaris, d'augment del preu de la llum i d'altres productes energètics? ¿No ho són les decisions —adoptades moltes vegades en quaters multinacionals de l'estranger— de reduir les plantilles d'una empresa? No cal dir que molts sectors treballadors estan avui extraordinàriament sensibilitzats davant d'aquesta mena de problemes que els afecten de manera directa (i angoixosa).

"Amb l'actual cost de la vida el salari mínim mensual no pot ser inferior a les 20.000 pessetes, per 40 hores setmanals i sense hores extres", assenyala també el document aprovat al Baix Llobregat que, així, no solament recull la preocupació per aconseguir salaris que permetin un mínim de subsistència sinó, també, aporta —amb la reivindicació de les 40 hores setmanals— una solució als problemes de crisi econòmica que planen damunt de moltes empreses, tant en aquesta comarca com en d'altres.

Proper, gairebé imminent, el termini en què acaben molts convenis col·lectius de ram, empresa o comarca, han començat a sorgir les peticions dels treballadors. En algun cas, com a "Standard", seguides immediatament d'accions per empènyer les reivindicacions presentades i —com a Madrid— per protestar contra les mesures "congeladores" del Govern, amb les quals un sector de la patronal pretén cobrir-se, com ha passat a la Telefònica.

A cada lloc el procés reivindicatiu revestirà les formes més apropiades, tant per tenir en compte les característiques de la patronal, com per les aportacions que hi facin els treballadors. Però, en qualsevol cas, dos elements es presenten com imprescindibles en la dinàmica reivindicativa: les assemblees als centres de treball i les plataformes reivindicatives. L'articulació d'aquests elements és fonamental no solament per assolir una pregona i conseqüent mobilització dels treballadors per una plataforma que reculli totes les seves reivindicacions més sentides, sinó per permetre desenvolupar un procés de sensibilització activa durant el qual seran les més àmplies masses (i no només una avantguarda "sindicalista") que estaran en condicions de reaccionar davant dels esdeveniments que puguin tenir lloc al país. I, precisament en aquesta perspectiva —en la qual s'incrusta de manera fonamental la vaga general i l'acció democràtica nacional, amb totes les accions intermèdies que la situació aconselli—, la tasca de l'avantguarda del moviment obrer (càrrecs sindicals i Comissions Obreres estretament vinculats) és fonamental.

Vida del Partit

Ajut al Partit

Llista nº 6

Comarca 5, 1.456 ptes; Comarca 15, 4.160 ptes; Comarca 30, 33.508 ptes.

Total: 39.124 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Comitè de Barcelona i col.laboradors i Federacions), 122.796 ptes; L'Hospitalet, 6.525 ptes; Badalona, 11.040 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.100 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Cornellà, 4.420 ptes; El Prat, 5.385 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 600 ptes; Gavà-Viladecans, 1.050 ptes; Castelldefels, 100 ptes; Molins de Rei, 200 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell, 1.160 ptes; Cerdanyola-Ripollet-Montcada, 350 ptes. **LA SELVA:** Blanes, 1.400 ptes.- **MARESME:** Mataró, 26.030 ptes.- **BAIX EBRE:** Tortosa, 10.000 ptes; Sant Carles de la Ràpita, 900 ptes.- **CEL.LULA DEMOCRÀCIA:** (9 donatius), 6.732 ptes.

Total: 199.788 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 29 donatius, 6.891 ptes; Xavier, 4.650 ptes; Alfons, 4.800 ptes; Nace, 5.000 ptes; Mercè, 1.000 ptes; MT i M, 2.000 ptes; Albert, 1.800 ptes; A. Salou, 500 ptes; A i P, 6.000 ptes; F. de Manresa, 2.000 ptes; Pep, 2.500 ptes.

Total: 37.141 ptes.

Total de la llista nº 6.. 276.053 ptes.
Suma anterior..... 1.468.568 "
Suma i segueix..... 1.744.621 ptes.

Per a M.O.diari

Llista nº 6

Comarca 5, 3.315 ptes; Comarca 15, 1.820 ptes; Comarca 30, 33.378 ptes.

Total: 38.513 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Comitè de Barcelona i col.laboradors i Federacions), 106.796 ptes; L'Hospitalet, 5.475 ptes; Badalona, 1.800 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.500 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Cornellà, 39.992 ptes; Sant Feliu, 5.093 ptes; El Prat, 7.958 ptes; Sant Boi, 350 ptes; Gavà-Viladecans, 3.140 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 4.344 ptes; Martorell-Esparreguera-Sant Andreu de la Barca, 4.600 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell, 5.550 ptes; Cerdanyola-Ripollet-Montcada, 3.875 ptes.- **MARESME:** Mataró, 4.900 ptes.- **LA SELVA:** Blanes, 400 ptes.- **LLEIDA:** 435 ptes.- **TARRAGONA** (2 lliuraments), 41.533 ptes.- **BAIX EBRE:** Tortosa, 3.900 ptes.- **CEL.LULA DEMOCRÀCIA:** 100 ptes.

Total: 241.741 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 5 donatius, 2.700 ptes; Llibrets Camacho, 50.000 ptes; Pablo, 1.700 ptes; A i P, 6.000 ptes; Mercè, 1.000 ptes; Nace, 5.000 ptes; P i MT, 2.000; Pep, 5.000 ptes; Montserrat i família, 2.000 ptes; Vilanova, 500 ptes.

Total: 75.900 ptes.

Total de la llista nº 6.. 356.154 ptes.
Suma anterior..... 2.298.179 "
Suma i segueix..... 2.654.333 ptes.

Les finances, també

El moment polític reclama de tots els militants del PSUC incrementar els seus esforços en tots els fronts de treball, multiplicar la seva presència enmig de les masses, estrènyer els seus lligams amb la població en general.

Aquesta gran batalla per les llibertats i la democràcia exigeix donar al Partit més recursos financers per tal de portar a un nivell superior totes les seves possibilitats d'organització, de propaganda, d'agitació.

El comitè del Partit, el responsable de finances i la seva comissió i, més lluny, tots els militants han de vetllar perquè no decaigui l'atenció cap a aquest important sector de la nostra feina; vetllar pel cobrament regular de les cotitzacions; vetllar pel pagament de totes les nostres publicacions; organitzar múltiples activitats que facilitin la recollida d'ajut al Partit i quantioses aportacions per a la campanya dels dos-cents milions per a "Mundo Obrero" diari.

En relació amb aquest últim aspecte de l'activitat de finances, cal saber plantejar-se, amb molta més imaginació i audàcia que no en anys passats, l'aprofitament de la conjuntura favorable que representen les festes de Nadal i Cap d'any.

Dirigim-nos a les grans masses del nostre poble, als nombrosos amics del Partit i expliquem-los les noves i irremunciabils necessitats de la lluita. Organitzem festes populars, rifes i totes les iniciatives que aportin, alhora que un increment de la nostra influència política, els milions de pessetes imprescindibles per al triomf de la democràcia a Catalunya, a Espanya.

Ajut als presos

Hem rebut de Terrassa, de "Veremadors a Armissan", 1.200 ptes.

Com es va al Congrés de Cultura Catalana

El Congrés de Cultura Catalana s'ha d'anar fent a tot arreu i de mil formes. Així ho van entendre les entitats de Cornellà en programar un extens repertori d'activitats; malgrat que, un cop realitzats els primers actes, l'"oberturista" Martín Villa prohibí la resta del programa.

Sant Cugat ha agafat la torxa de Cornellà i onze entitats, després d'una discussió sobre el caràcter del Congrés, han iniciat una sèrie de conferències, taules rodones i actes populars que s'allargaran fins el mes de gener.

Cosa semblant s'ha fet a Badalona on setze entitats s'han posat d'acord per realitzar un cicle de conferències sota el títol genèric de "Catalunya a través de la Història".

Si de veritat volem que el Congrés agafi volada cal passar de l'hesió a l'acció. Cornellà, Sant Cugat, Badalona, són un exemple.

Crida la General de Comissions Obreres

El Secretariat de la Coordinadora General de Comissions Obreres ha fet una crida als treballadors després d'analitzar la situació creada per la successió al lloc de cap de l'Estat.

Les Comissions Obreres denuncien la campanya de certs sectors que volen fer creure que Juan Carlos facilitarà la democràcia.

Denuncien també les mesures de congelació de salaris i augments de preus dictades pel Govern.

La crida diu: "A cada empresa, a cada ram, localitat o província, cal formular programes per a l'acció que aquestes accions es portin immediatament a la pràctica."

"L'alliberament dels presos, l'assistència per a ells i per als exiliats és avui tasca primordial per al moviment obrer i democràtic..."

Després d'assenyalar que l'única sortida per resoldre els problemes principals dels treballadors passa per la conquesta de les llibertats democràtiques i de fer seu l'acord Junta Democràtica-Plataforma de Convergència, les Comissions Obreres diuen: "Cada lluita ha de ser una aportació per desenvolupar la gran acció democràtica nacional, de la qual és part fonamental la vaga general de la classe obrera."

Accentuació de la línia «bunquerista» en política econòmica

Gaspar Aribau

L'economia espanyola travessa un moment dels més crítics que mai hagi conegut i no es preveu l'anhelada recuperació, sinó més aviat una accentuació de la situació recessiva.

Davant d'aquesta situació es feia sentir, cada cop amb més intensitat, la necessitat d'adoptar mesures urgents que fessin sortir l'economia de la crisi i l'endeguessin pel camí de la reactivació i el desenvolupament.

El Consell de Ministres celebrat el 15 de novembre, sota la presidència del cap de l'Estat en funcions, Juan Carlos, ha aprovat un "paquet" de mesures econòmiques que accentuen el "bunquerisme" en la política econòmica. És greu la responsabilitat de Juan Carlos, proclamat pocs dies després rei d'Espanya, en fer seva la política econòmica que preconitzen els grups més reaccionaris del capitalisme monopolista i que ha de causar al país tan greus perjudicis.

Les mesures han estat presentades a l'opinió pública de manera enganyosa. Són significatives les paraules del ministre de Treball que afirmen que els "preocupava més mantenir els llocs de treball que atendre les reivindicacions salarials", quan amb una altra política podrien aconseguir-se tots dos objectius.

Cabello de Alba, de forma explícita, ha declarat que "hem de continuar la política definida el passat abril", que era de contingut estabilitzador, i ha reafirmat aquesta línia en presentar els pressupostos quan ha dit que "allò que demana l'economia espanyola en aquests moments és un pla d'estabilització" i ha subratllat la posició "bunquerista": "Una reactivació general i immediata fóra suïcida."

En aquesta línia es reafirma el manteniment dels límits salarials establerts el mes d'abril, però es permet a les empreses variar els augmentos salarials entre les diverses categories d'assalariats, mentre l'increment global no superi el límit fixat. Amb això es pretén introduir un element de divisió i de discòrdia entre els treballadors, que no han de carregar pas amb una obligació que correspon a l'empresa, perquè és ella que els explota. Aquesta mesura, que provoca que els propis Consells de Treballadors prenguin posició contrària, no podrà ser aplicada, com ho demostren anteriors experiències, si els obrers mantenen la unitat i combativitat necessàries per imposar salaris per sobre del que ha decidit arbitràriament el Govern.

Aquestes normes afecten els camperols, per als quals fixen preus no rendibles sense ni consultar-los. Endemés, sense fer soroll, estan suprimint les primes i subvencions a les produccions destinades al mercat interior.

Més fondes repercussions tindran les pugues de preus, totalment desmesurades, que abracen els productes petrolers, l'electricitat, el gas, el butà, els transports per carretera de mercaderies i de passatgers, els lloguers i s'esperen les del tren, transports urbans i un llarguíssim etcètera. L'augment dels productes petrolers s'hauria pogut evitar, perquè l'augment dels crús afecta només en 40 cèntims el litre i, a més a més, es compensa parcialment amb el descens dels nòlits marítims. L'objectiu de l'augment és incrementar els ingressos de la renda del monopoli. Pel que fa a les tarifes elèctriques, la incidència de l'augment dels crús és mínima, però amb aquest pretext el que es pretén es fer finançar als consumidors una part substancial de les inversions del sector elèctric. Ara bé, augmentos de les tarifes elèctriques per a usos comercials i industrials en un 18 i 20 per cent i del gas per a usos industrials en un 25 per cent desfermaran efectes multiplicadors que es traduiran en successives pugues de preus. Cal afegir-hi les repercussions a l'agricultura i a la pesca i l'entrada en vigor, a primeries d'any, dels nous impostos municipals previstos en la recent Llei de Règim Local. No cal dir que l'impacte global de les mesures que acabem de ressenyar és eminentment restrictiu.

S'han dictat una sèrie de mesures de foment de la inversió que, endemés d'una finançació oficial a llarg termini i a baix interès, concedeix altres beneficis fiscals, com amortització accelerada, reducció de l'impost sobre la renda del capital, expropiació forçosa, etc. Es concedeixen beneficis a les ampliacions de capital, amb l'emissió d'acions fins a un 30 per cent completament de franc, i aquestes operacions estan des d'ara exemptes dels tributs que les afecten.

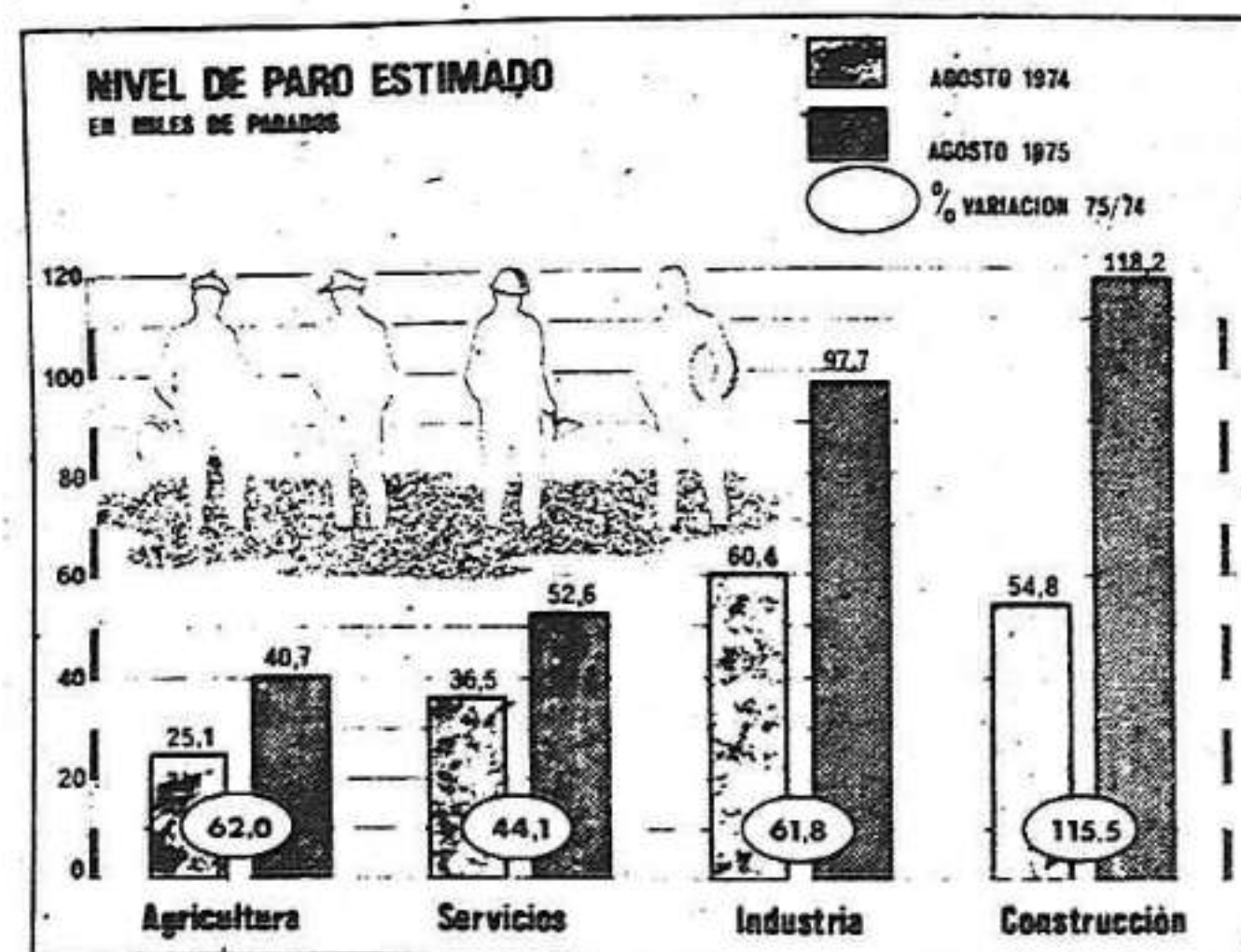
Els cent mil milions de pessetes que es destinen a relançar la construcció d'habitatges no han d'enganyar ningú. Aquesta suma es divideix en tres anys. D'altra banda, el termini de maduració entre l'aprovació del decret llei i la col·locació dels fonaments de les cases és prou llarg com perquè els seus efectes es retardin. Però el més important és que la major part de la finançació ja està compresa en les assignacions pressupostàries i de crèdit oficial normals de cada any. La finançació "nova" es realment insignificant.

Endemés, hem d'afegir que perquè la inversió donés els seus fruits caldria modificar el clima polític i social, millorar les expectatives econòmiques de futur, ço que no és previsible fins que no es percebi una línia clara i definida d'autèntica democratització. Per això aquestes mesures, que pretenen com a objectiu fonamental reduir el consum,

el clàssic estrènyer-se el cinturó, de les àmplies masses per al transvasament forçós als sectors preferents del capitalisme monopolista, no poden promoure una reactivació; al contrari, el més previsible és que s'incrementi la desocupació, que des de l'abril ha augmentat un 18 per cent, i que s'intensifiqui la inflació.

Per sortir de la present situació la reactivació econòmica és una necessitat política urgent. La reactivació, en promoure un major grau d'utilització de la capacitat productiva, disminueix els costos unitaris del producte. No és, per tant, en aquest moment, un factor inflacionista de costos, sinó tot el contrari.

Naturalment, la reactivació no es pot aconseguir amb una política econòmica d'accentuat caràcter "bunquerista". Però, perquè sigui factible aplicar una altra política que respongui als veritables interessos del país, és imprescindible un canvi polític, que trenqui amb la política de submissió del país als interessos dels grups més reaccionaris del capitalisme monopolista. La legitimitat juancarlista de la política econòmica "bunquerista", en el moment que el tirà feia el darrer badall, palesa que no s'albira una política diferent a la del "continuisme". Per sortir de la crisi, combatre la desocupació i la inflació no hi ha cap altre camí que la ruptura democràtica. A aconseguir-la hem de dedicar els nostres millors afanys i la nostra participació activa.

Aquest gràfic el publicava "El Economista" del 15 de novembre.

L'esmentada revista diu que, segons dades del Ministeri de Treball, el total de treballadors sense feina a l'agost de 1975 s'estimava en 309.174, la qual cosa representa un augment del 74'8 per cent sobre l'agost de 1974. Tal com es veu al gràfic, el sector més perjudicat és el de la construcció. La desocupació en aquest ram ha augmentat, d'agost de 1974 a agost de 1975, en el 115'5 per cent. Més del doble!

Es evident que els totals de desocupació reals són bastant més alts que les molt modestes xifres del Ministeri.

MÉS SOBRE EL SÀHARA

La suspensió de la "marxa verda" per Hassan II no podia ser gratuïta. Immediatament després, les tropes espanyoles es retiraven als principals centres urbans de la costa -inclòs Bu Craa- obrint la porta ben gran als grups armats marroquins i deixant-los ocupar sense obstacles el restant territori saharà.

¿Què rep Espanya a canvi?

Espanya -ò, millor dit, el "lobby" capitalista espanyol que té interessos en aquell país- rep la participació del 35 per cent a Fos Bu Craa; la indemnització en el terme de 4 anys per la resta del capital invertit; llibertat per explotar els bancs pesquers; participació a d'altres explotacions mineres; participació tècnica i comercial en d'altres indústries: això és almenys el que expliquen rumors ben fundats.

Les línies generals d'aquest intercanvi s'han confirmat amb l'acord firmat per Espanya, Marroc i Mauritània, d'esquena al poble saharà i Algèria.

Així el règim espanyol dificulta greument que el Sàhara Occidental pugui, amb l'ajut d'Algèria i el món progressista, posar límits a les apetències imperialistes. Facilita que la Krupp i els Estats Units, a través de règims servils com els de Marroc i Mauritània, tinguin les mans lliures sobre els fosfats, el ferro i les altres riqueses naturals del territori.

La protesta d'algunes unitats militars espanyoles va impedir que es fes jugar a l'exèrcit espanyol un paper degradant i genocida al servei d'aquesta política imperialista. Els tancs espanyols ja havien rodejat la ciutat àrab d'El Aaiun i havia estat desarmada la policia autòctona. La ràpida reacció d'alguns militars espanyols, coincidint amb la protesta enèrgica d'Algèria, va evitar que allò acabés tràgicament amb una matança de "polisarios". Juan Carlos va volar a apaivagar els ànims.

Però la retirada de les tropes espanyoles als enclaus de la costa i l'acord tripartita demostren que el viatge de Juan Carlos no va canviar substancialment les coses.

Acabi com acabi la història -i els "polisarios" no es rendeixen, sinó que fustiguen les tropes invasores de Hassan, que prepara les condicions per desvirtuar l'autodeterminació-, avui és evident el paper nefast jugat pel franquisme en aquell territori. Ell és culpable d'haver prolongat el colonialisme, provocant vessament de sang espanyola i autòctona. És culpable de fer el joc a l'imperialisme germano-ianqui i als seus peons de la zona. És culpable de multiplicar les dificultats a l'exercici del dret d'autodeterminació dels saharàins. És culpable, finalment, d'haver rebaixat als ulls de l'opinió mundial la dignitat dels pobles d'Espanya i de l'exèrcit espanyol, posant-la desvergonyidament al servei del "lobby" marroquí dels Solís i companyia.

ASSEMBLEA DE CATALUNYA:

Contra el continuisme

Amb data de novembre, l'Assemblea de Catalunya fa pública una declaració important que rebutja el continuisme juan carlista i crida a una "gran mobilització popular pacífica" per la conquesta de la democràcia:

"Franco ha mort. El tirà ha desaparegut, però no la tirania. Aquesta, els hereus del franquisme intentaran de perpetuar-la, amb la maniobra continuista de Juan Carlos. (...)

"Però la maniobra continuista no pot enganyar ningú. Els dies en què Juan Carlos ha actuat com a cap de l'Estat espanyol han demostrat suficientment que és un personatge totalment al servei del sistema. (...)

"CIUTADANS: Aquesta és una hora històrica, una hora transcendental. És l'hora de demostrar que el nostre poble és capaç de restablir per via pacífica la democràcia i les llibertats nacionals i sindicals.

L'Assemblea de Catalunya, Declara que és possible d'establir per via pacífica un règim democràtic a Catalunya i a tots els pobles de l'Estat espanyol.

"Crida el poble de Catalunya a preparar la gran mobilització popular pacífica que ha de fer-ho possible, sota la consigna:

"PER LA CONQUESTA DE LA DEMOCRÀCIA".

80 aniversari de DOLORES IBÁRRURI

Amb data primer de desembre es posarà en circulació un número extraordinari de "Trebball" dedicat al 80 aniversari de DOLORES IBÁRRURI, que es compleix el proper 9 de desembre.

Es farà un gran acte commemoratiu a Roma el dia 14 de desembre, en el qual intervindrà la camarada Dolores. El Comitè Central del PSUC li ha adreçat un missatge de felicitació que publicarem al número extraordinari de "Trebball" que es distribuirà la setmana que ve.

Els organismes unitaris catalans i l'acord Junta-Plataforma

L'Assemblea de Catalunya, per mitjà del seu Secretariat, i la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya han fet públiques sengles declaracions, aquest mes de novembre, en les quals saluden la declaració conjunta de la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica del 30 d'octubre.

L'Assemblea de Catalunya diu que: "Considera aquest fet com un pas endavant cap a l'entesa unitària a l'Estat espanyol per aconseguir la ruptura democràtica; és a dir, per acabar amb tot continuisme, imposar l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics, conquistar poders polítics autònoms a les diferents nacions i regions de l'Estat espanyol i, per tant, establir un Govern Provisional autònom a Catalunya des del mateix moment del trencament democràtic. En definitiva, només el rebuig de qualsevol forma de continuisme i la revo-

cació de les lleis fonamentals del franquisme i de tots els òrgans, institucions i persones que el configuren, o que intentin de perpetuar-lo, és a dir, només el trencament democràtic, pot ser l'inici del camí per a satisfer les exigències populars i nacionals. Aquest trencament democràtic només serà possible pel protagonisme del poble..."

La Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya diu: "En un moment en què a Catalunya està culminant un procés que significarà un gran pas endavant en l'acord unitari entre les forces polítiques, apareix encara més clarament la urgent necessitat d'accelerar el procés que l'esmentada declaració anuncia per tal d'arribar a la constitució d'un sol organisme amb el qual poguessin pactar els organismes unitaris de les diverses nacionalitats de l'Estat espanyol."